

сланіе. Ето мечтателното възсѣздание което всякой има право, или по-добрь длѣжность да го приеме, ако има името чловѣкъ и иска да го оправдае.

Но ето че ни на този толкозь обожествявань миръ не ще ся наслаждава горката тази мома. Разумѣвамъ че съпружеството на двѣ лехатничавы сърдца и двѣ хладнокрѣвы въображенія ражда миръ на хаосъ; но съпружеството на смърть и на животъ не е възможно да съществува безъ непрѣстанно усиліе и безъ вѣчны терзанія.

Отъ таквызь размыслы всякой день измѣчвантъ, само при добрътъ си пріятелкъ, г-жѣ Порсе, намѣрвахъ малко едно утѣшеніе. И тя, право, не знаеше или, по-право, приструваше ся че незнае състояніето на сърдцето ми; но като говореше гадателно, може и безъ цѣль, туряше излека върху крѣвокаплющѣтъ ми ранѣ женскѣтъ си рѣкъ. Освѣтъ това, таквазь е тишината и крѣпкодушіето и отъ земнытъ работы удалеченіето на това живо изображение (емблема) на жертвѣтъ и на прѣданность-тъ, щото прѣподавахъ ся и на мене. Достигнахъ до тамъ дѣто да разумѣѣхъ невиннѣтъ ѣ хымерѣ, и диже да ѣхъ сподѣлѣхъ простодушнѣ. Наведенъ съвсѣмъ надъ листовкѣтъ, затваряхъ ся по-много врѣме съ неѣ въ храмътъ кой-то искаше да прави, и дысахъ благоуханіето на едно въображаемо спокойствіе.

Но и другъ видъ развлеченіе намѣрвамъ почти всякой день въ домътъ на пріятелкѣтъ си.